

LA FARA-ALÈS

TRÒCES CAUSITS

LAS CASTANHADAS

LA FARA-ALÈS

1. VIDA

La famiha de la Fara-Alès davalava d'un vièlh ostal de la noblessa nauta del Lengadòc (la meteissa que la del poèta elegiac La Fara que, al sègle XVII, foguèt l'amic de Chaulieu e de Dòna de La Sablière), e éra establida en país raiòu, dins la region que compren los pendisses meridionals de las Cevenas, de Vesèra fins a Alès. Es prèp de la capitala cevenòla que nasquèt Gustau-Cristòu-Valentin, marquès de La Fara-Alès, que veguèt lo jorn al castèl de Lacòsta, comuna de Sant-Martin-de-Valgagas. Aquò èra lo 16 de novembre de 1791, dins lo tems doncas que se fasiá la Revolucion Francesa.

Joine, La Fara-Alès qu'èra un gentilòme, reçaup una bona educacion, una instruccion classica e segura; pensa de faire sa carrièra dins las armas: a setze ans, en 1807, dintra a l'Escòla de Sant-Cèri. Per malastre, la malautià lo pren e li cal renonciar pel moment a sas ambicions militàrias e tornar dins sa familha.

Aprenlo drech a l'universitat de Tolosa, descurbris las letras e fai sos primièrs ensags poètics.

Un còp sus pè, La Fara-Alès tòrna a son ambicion premièra: a vint-e-tres ans, en 1814, dintra a la compania de Noalhas, als garda-còs. Per los Cent Jorns, seguis dins son despatriament lo rei Loïs XVIII que fugis davant Napoleon que ven de l'Isla d'Elba; sa fidelitat li bal d'èsser nomenat luòc-tenent dins l'infantaria, quora tòrna lo rei en França, un còp l'emperaire batut. Mas l'activitat militara seuna dins la Legion des Gard ont es afectat, serà pas longa: La Fara abandona la carrièra en 1818.

L'an que seguis, en 1819, La Fara-Alès qu'a vint-e-sèt ans, pren per femna Julia-Francesa d'Arlatan e se retira dins son ostal, sus sas tèrras. Alara mena la vida sens istòria d'un gentilòme campanhòl; propietari terrenal, se maina de dirigir los trabalhs de son esplecha agricòla, e consacra sos leiers a las letras e a la poèsia, e tanben a la direccion dels afars de Sant-Martin-de-Valgagas ont es cònse. Collaboraire de l'Echo d'alais, publica articles e poèmas un pauc sus tot, en francés e en occitan.

A cinquanta ans, una afeccion al ferge l'empòrta dins la nuòch des 28 al 29 de genièr de 1846. sos poèmas acampats en 1844 jol titol de Las Castanhadas foguèron publicats en 1851, amb aquel titol. En 1889, la vila d'Alès marcava sa reconoissença al poèta raiòl e al precursor de la Renaissença occitana del sègle XIX en arborar un buste en son onor.